

Třífázový model učení

Při první fázi učení – **evokaci** – si žáci samostatně a aktivně vybavují, co už o tématu vědí, nebo se o něm třeba jen domnívají, uvědomují si nejasnosti a formulují z nich plynoucí otázky. Cílem evokace je aktivizovat žáka a vzbudit jeho vnitřní motivaci pro učení (zvědavost na to, jak to tedy skutečně je, potřeba získat další informace, chuť si vyzkoušet něco, čím se naše předpoklady, domněnky a názory buď potvrdí, nebo vyvrátí). Pokud se chce učitel žáků při evokaci pouze přímo zeptat, co už o tématu vědí, je velmi důležité, aby byly otázky formulovány tak, aby nevyklučovaly žákovy prekoncepty (správné ani falešné). Např. *Proč si jste přesvědčeni, že...? Vzpomenete si na více různých řešení či odpovědí...?* Učitel tedy nezadá otázku tak, že má na mysli jedno své správné řešení nebo odpověď. V této fázi učení zasahuje učitel do výuky co nejméně. Přijímá a případně zapisuje na tabuli všechny možné názory, nijak je však nekomentuje. A zásadní je, že dětem neprozrazuje správnou odpověď, protože by je zbavil tzv. aha-momentu, tj. chvíle pochopení či objevu něčeho nového, např. v textu nebo jiném zdroji informací, při které se produkují endorfiny a děti pocítují radost.

Ve fázi **uvědomění** se žáci se setkávají s novými informacemi (např. prostřednictvím textu, vyprávění učitele nebo žáka, pokusu, videa, exkurze), které aktivně zpracovávají. Propojují tyto informace s těmi, které si vybavili v první fázi procesu učení (tzv. stavění mostů mezi starým a novým), upravují dosavadní názory a jejich strukturu podle nových informací. základním úkolem je udržet zájem žáka, podněcovat ho, aby sledoval, jak informacím rozumí. Cílem je budovat v dětech chuť a touhu poznávat

V této fázi se děti učí informace nejen přijímat, ale také přemýšlet, kam je zařadí, jakou hodnotu pro ně mají, a to je právě to uvědomování si významu. Zvýrazňuje se také role učitele. Právě on přináší zdroj informací, může ovlivnit, jakými problémy se budou žáci zabývat. Promyšleně volený zdroj by měl poskytovat informace nové, ucelené, smysluplné. To neznamená, že nemůžeme dětem například nabízet texty obsahující sporné informace, které jsou vhodné k pochybování a probouzejí zvědavost. Vždy však uvádějme z jakého zdroje jsme čerpali. Texty či jiné zdroje musejí vždy přinášet něco, co žáci nevědí. Měly by nabízet dostatek různých informací, aby v něm děti našly co nejvíc odpovědí na své otázky, přitom nesmějí být přehušteny podrobnostmi. Neměly by být ani moc dlouhé. Kvůli žákům se čtenářskými problémy by měl text hned v úvodu obsahovat dost jasně hlavní informace a hned za tím zásadní část, kterou stihnou přečíst všichni. Je důležité uvědomit si, že každý žák pracuje svým vlastním tempem a čas k načerpání informací by měl být přiměřený (buďme tedy trpěliví), ale to neznamená, že všichni musí zvládnout např. přečíst celý text.

V **reflexi** se žák jakoby ohlíží za procesem učení, sám si formuluje nový obraz tématu či problému (co teď ví, co si potvrdil, co opravil, co mu zůstalo nejasné a co by se chtěl příště dozvědět). Cílem je, aby žák dokázal informace vyjádřit svými slovy, zařadil je do širšího rámce a porozumění se tak stalo trvalým. V reflexi je nutné podnítit výměnu názorů, aby si děti uvědomily různé úhly pohledu, naučily se vyslechnout a tolerovat odlišné názory. Je však důležité, že si reflexi dělá každý sám za sebe. Učitel nemůže to podstatné dětem prostě nadiktovat, ale musí je naučit, jak se podstatná věc pozná. To je důležitá dovednost do života, i když musíme počítat s tím, že různí žáci si vyberou jako podstatné rozličné informace.

Zpracováno podle:

Hausenblas, O., Košťálová, H. Co je E-U-R. *Kritické listy*, 2006, č. 22.

Hausenblas, O., Košťálová, H. Co je E-U-R. *Kritické listy*, 2006, č. 23.